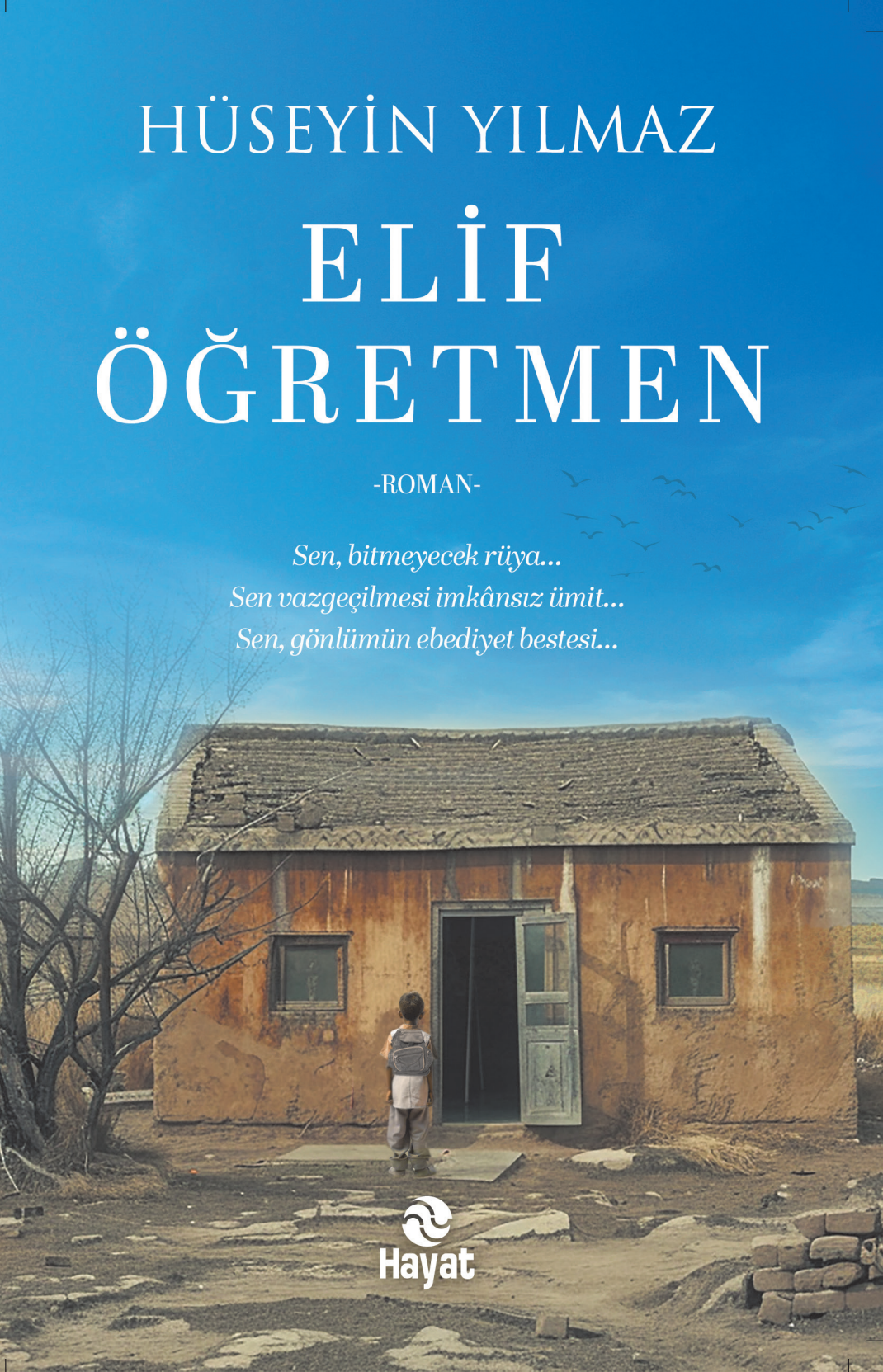
HÜSEYİN YILMAZ

ELİF ÖĞRETMEN

-ROMAN-

Sen, bitmeyecek rüya...
Sen vazgeçilmesi imkânsız ümit...
Sen, gönlümün ebediyet bestesi...

Hayat

ELİF ÖĞRETMEN

© 2016, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-217-4
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 609
Edebiyat : 69
Kitabın Adı : Elif Öğretmen
Yazarı : Hüseyin Yılmaz
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Ahmet Savaş
Kapak Tasarım : Yunus Karaaslan
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2025
Baskı ve Cilt : Uzunist Matbaa A.Ş.
Sertifika No: 68922

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

HÜSEYİN YILMAZ

ELİF ÖĞRETMEN

Hayat

Hüseyin Yılmaz

Adıyaman'ın Gerger kazasına bağlı Çobanpınar köyünde doğdu.

İlk, orta ve lise eğitimini doğduğu topraklarda tamamladı.

Gazete ve dergilerde ilk yazıları yayınlanmaya başladığında henüz bir lise öğrencisiydi.

1986 yılında İpsala Sarıcaali köyü karakol komutanı olarak askeri vazifesini yaparken ilk romanı, aynı zamanda da ilk kitabı olan "Hüzün Çiçeği"ni kaleme aldı.

Askerlik dönüşü İstanbul'a yerleşip fiili gazeteciliğe başladı. Gözünü daldan budaktan sakınmayan, düşündüğünü söyleyen kişiliği önüne o günlerin netameli mevzuu yakın tarihi sürükler. Gazeteciliğinde üzerine gittiği, araştırdığı, röportajlarla zenginleştirdiği bu çalışmaları daha sonra "Yakın Tarihimizin Anlatılamayan Hikâyesi" başlığı altında altı kitapta topladı.

1992 yılında bütün hedef ve ideallerine sırt dönüp bir ticârî tezgahın başına geçtiğinde henüz otuz iki yaşındaydı. Arkasında dokuz kitap, bir yığın yazı, konferans ve televizyon programı ve kendi çapında şöhret bırakmıştır.

Ben ne yaptım, deyip uyandığında arkasına bir çeyrek asır daha atmıştır. Kısmen dünyayı kazanmış ama bu, onun ruh dünyasını tatmin etmemiş, acılarını dindirmemiştir. Düşünmek için yaratılmış olduğuna inanan yazar, zaman zaman bir ilkokul mezununun ticarî başarılarının arkasından şaşkınlıkla bakmıştır. 1992'de bıraktığı yere dönmek için kolları sıvar ama yirmi beş kayıp yılı vardır. Tek tesellisi kitapların yol göstericiliği yerine bu çeyrek asırda hayatın kılavuzluğundan ders almış olmasıdır. Küçücük bir tesellidir bu.

Elif Öğretmen, bu çeyrek asrın olgunlaştırdığı meyvedir. Bir bakıma Doğu Gerçeği ve Müslüman Kürtler'in tamamlayıcısı bir roman. Yazar, bu ülke ve milletin birlik ve saâdetine hizmet edecek bir unsur olarak gördüğü Elif Öğretmen'e kırk yıllık meşguliyeti olan Kürt meselesini taşır.

Yazar; lirik bir şiiri andıran bu romanı, hayatının bir yerde varlık sebebi olarak görüyor.

10 Eylül

Mehtâb!..

Sana, Gerger denen ücrâ ilçeyi daha sonra anlatırım. Üç bin nüfuslu, etrafı dağlarla çevrili, doğu tarafı ise Fırat'la biten bir yer. İlçe merkezi, küçük ve bakımsız. Ama Kan Boğazı denen dar geçit ile başlayan coğrafyası, ürpertici bir güzelliğe sahip. Sanırım kışı korkunç, o tarzda birkaç lakırdı şimdiden kulağıma çalındı. Fakat baharının ne kadar güzel olabileceğini, tasavvur bile edemiyorum.

Güyâ, Gerger'i daha sonra anlatacaktım, değil mi? Sustum işte.

İlçe Milli Eğitim Müdürü, son âna kadar Çet'e gitmekten caydırmak için ne diller döktü, bilemezsin. Âkibetinin sizden farklı olmadığını söylememe gerek yok elbet. Biliyorsun ki, beni Çet öğretmenliğinden, bütün dünya toplansa caydıramazdı. Bu uğurda sizleri, bilhassa annemi ne kadar üzdüğümü biliyorsun.

Orta yaşta bir köylü vatandaşın Toros model eski arabası ile Çet yoluna girdiğimizde, müdürün anlatmaya çalıştıklarının bir kısmını endişeyle hissetmeye başladım. Yol dediğime bakma sen, lâfın gelişi öyle.

Aslında yol falan yok. Ne zaman açıldığı belli olmayan, kıvrıla büküle; tırmana tırmana birkaç küçük köyü de geride bıraktıktan sonra dağın eteklerinde neredeyse yol olmaktan çıkan çetin bir patika, demek belki daha doğru olacak.

Hava buralarda hâlâ çok sıcak olduğundan, şoför ister istemez camını açıyor. Bu durumda da toz yutmaktan başka, yapılacak bir şey kalmıyor. Bazen arabanın altı yüksek taşlara biniyor, bazen tekerin altından fırlayıp bütün gücüyle alttan vuran bir taşın gürültüsüyle ödüm patlıyor. Arada bir de, beklenme-

dik bir çukura, bir daha çıkamayacakmışız gibi düşüyoruz. Asıl korkum ise, bu eski ve bakımsız arabanın bizi yolda, bu dağ başlarında bırakması, hattâ büsbütün dağılması.

Korkuyorum Mehtâb!..

Türkçesi, bölge halkının tamamı gibi bozuk ve aksanlı olan, kibar görünmek için durmadan konuşan bu köylü vatandaştan korkuyorum. Meraklı bakışlarını dikiz aynasında üzerimde gezinirken fark ettiğimden beri iyice korkmaya başladım.

Sanırım bakışlarını yakaladığımı farketmiş olacak ki, bir daha aynaya bakmadı. Ama konuşmayı gittikçe arttırdı. Neler anlattığını söylememe gerek yok. Daha çok bölge ile ilgili. İnsanlarının misafirperverliğinden, yabancılara karşı ne kadar iyi olduklarından dem vurup durdu. Zaman zaman da bölgenin mahrumiyetlerinden yakındı.

Belki komik bir adam değil ama, bir iki sefer, o şartlarda bile gülmeme sebeb oldu. Anlayacağın büsbütün eğlencesiz bir yolculuk da sayılmazdı.

Çet'in bağlı bulunduğu son köyü de bitirip dağa tırmanmaya başladığımızda ilk defa bir pişmanlık duyar gibi oldum. Her şeyden, herkesten, hepinizden çok uzakta, belki bin yıllık bir mesafede ve kendimi yapa yalnız hissetmiştim.

Şükür ki, o his uzun sürmedi. Yoksa hıçkıra hıçkıra ağlayabilir, Çet denen yayla köyünü hiç görmeden geri dönebilirdim.

Mehtâb!..

Çok yorgunum! Bu taş evde, tavanından topraklar dökülen bu odada, fare tıkırtılarının tedirginliği içinde yine de uyanık kalamıyorum. Sızıp kalmak üzereyim. Bu ilk gecede ölmez, ya da sabaha çıldırmadan uyanabilirsem söz, bütün detayları yazacağım, tamam mı?..

Senin gözlerinden, annem ile babamın ellerinden öpüyorum kardeşim.

Ablan Elif.

***

11 Eylül

Mehtâb! Yoksa sevgili kardeşim mi, demeliyim?..

Ama ben sana, Mehtâb, demeye alışmışım. Sonra sadece ismini yazınca çook uzaklarda değil de karşımda imişsin gibi hissediyorum.

Mehtâb!..

Dün gece yanımda olmanı ne çok istedim, anlatamam.

Dün, yarı baygın uykuya dalmadan önce, sana yolculuğun gerisini anlatma sözü vermişim. Anlatmam da gerekiyor. Ancak dün gece yaşadıklarım, hissettiklerim daha öne geçti. Yine de önce yolculuk kısmını bitireyim.

Son köyü de geçtikten sonra, yol neredeyse bitmiş gibiydi. Artık tamamen dağ yolunda idik. İkimizden başka, kimse yoktu; kimse yaşamıyordu sanki. Birden dünyanın dışına çıkmış gibi hissetmeye başladım, sanki çok uzak bir gezegende gözlerimi açmıştım. Burada ne aradığımı, nereye gittiğimi, bu adamın kim olduğunu da bilmiyordum.

Adam, makineli tüfek gibi, durmadan konuşuyordu. Yaklaşık yarım saati aşkın bir tırmanıştan sonra, zirveye yakın, doğuda bir yeri parmağıyla göstermeye çalışarak;

"Şurası Beyaz Su!" dedi. "Kayadan fışkıran muhteşem bir kaynak, görmek istersen uğrayabiliriz." dedi.

"Yok!" dedim, telaşla. "Önce hayırlısı ile bir Çet'e varalım, buralara gelecek vaktim de olur."

İtiraz etmedi. Hattâ üzerinde durmadı bile, sanki hiç öyle bir teklifte bulunmamış gibi başka bir mevzua geçti.

Neyse ki, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dağı aşmıştık. Sol tarafa doğru kıvrıldığımızda akşam güneşinin tutuşturduğu yeşil bir vâdi, bütün ihtişamıyla görünmeye başlamıştı.

Burası, yüksek bir dağ platosunun içinde kalmış, el değmemiş bir yerdi. Vâdinin batı ucunda birkaç ev görünüyordu. Kaptan sormama fırsat vermeden,

"İşte Çet!" dedi.

Mehtâb!..

O anda gözlerimin önünde her şey bir ânda silindi. Geride sadece ateş kusan silâh sesleri, mermi ıslıklamaları ile canhıraş feryatların cehennemi kalmıştı. Bir de genç bir bedenden ılık ılık akmakta olan kan; kalbimden, kalbimizden, canımızdan akan bir kan.

Kaç yıl öncesiydi, Mehtâb? Bu uğursuz yerde abimizin şehid düştüğünün üzerinden kaç yıl geçti?.. Son nefesini verirken nereye bakıyordu? Şu yüksek dağa mı? Hayırsız, denen dipsiz uçuruma mı? Nereye?..

Çıldıracak gibi olmuştum. Şoförün uyanmaması için toparlanmam gerekiyordu. Ama ne mümkün? Hıçkırığımı tutamadım.

Şoför, zank diye arabayı durdurdu. Telâşla bana döndü. Şaşkındı.

"Niye ağlıyorsunuz hoca hanım?" dedi. "Pişmansanız, hemen geri dönelim. Müdür beyin bana kesin talimatı var; istemezseniz sizi geri götürmemi emretmişti."

"Yok!" dedim. "Bir ân duygulandım işte. Pişman falan değilim. Gidelim."

"Emin misiniz, hoca hanım? Dönebiliriz. Sizin için belki daha iyi olur." diye tekrarladı.

Bu köylü vatandaşın samîmî duyguları, içimdeki katılığı büsbütün yumuşatmasa da hoşuma gitmişti. Müdür beyin inceliği de tabiî.

Israrım üzerine devam ettik.

***

Çet dediğin, yedisekiz hâne Mehtâb. Bunlar, yaz-kış burada yaşayanlar. Bir de yazlıkçılar, yaylacılar var. Hemen her tarlada bir yazlık ev var. Ev dediğime bakma, ihtiyaçlarını karşılayacak tek veya iki odalı, tek katlı bakımsız evler işte. Aklına bizim oraların dağ evleri falan gelmesin, alâkası yok.

Bir evin önünde durduk. Gelişimizi daha uzaktan farkeden üç-beş çocuk oracıkta bitivermişti. Başka bir evin önü açık balkonunda iki kadın dikilmiş, bize bakıyordu.

Arabadan henüz inmiştim ki, yol arkadaşımın aksanından daha kötü bir Türkçe ile birinin bana,

"Hoş geldiniz, hoca hanım!" dediğini duyup döndüm.

Altmışını henüz aşmış, hafif kilolu, yanık tenli bir adam. Kendinden emin bir duruşu var. Yüzündeki hafif gülümseme olmazsa, bakışlarından korkmamak mümkün değil.

Meğerse Çet'in ağası da, paşası da, muhtarı da o imiş. İsmi, Rıza. Geleceğimi günler öncesinden haber almış.

Evine buyur etti. Yok, diyecek hâlim mi vardı, ne deseler yapmak zorundayım.

Eve çıktık. Nisbeten iyi bir ev. Duvarları taş ve beton karması. Diğer evlerin taş ve çamurdan olduğunu görmüştüm. Ama sana Rıza'nın evini anlatmayacağım; onu, sıra kendi evime geldiğinde anlatırım.

Güzel bir sofra kurmuşlar, yer sofrası. Aman yerde bağdaş kurup oturmak ne ölüm imiş. Bereket ki, her zamanki gibi üzerimde kot pantolon vardı, etek olsa dünyada oturamazdım. Etek sevmemenin de iyi tarafları varmış, anlayacağın.

Dağ yolu acıktırmıştı. Mis gibi köy tavuğu, tereyağlı bulgur pilavı ve tadını asla anlatamayacağım harika bir yoğurt. Hele gelirken gördüğüm tarlalarda yetiştirilmiş domates, biber ve salatalıklara bayıldım.

Yemekten sonra şoför, Rıza'nın bütün ısrarlarına rağmen kalmayıp Gerger'e dönmek üzere, akşamın çöktüğü bir saatte Çet'ten ayrıldı.

Kaç sefer, "Gitme, beni de götür!" diyecek oldum, ama diyemedim. Onun gidişine niçin o kadar üzüldüğümü de bilmiyorum. Belki de, o gidince bir daha asla buradan ayrılamayacağımı düşünüyordum.

Rıza, o geceyi kendilerinde geçirmemi istedi ama kabul etmedim. Bana ayrıldığını düşündüğüm eve yerleşmek için acele ediyordum. Israrın işe yaramayacağını anlamış olacak ki, daha fazla direnmedi.

Sana ev ve okulumu nasıl anlatabilirim ki, Mehtab!.. Anlatacaklarımı hayâl etmen lâzım. Gözlerini kapat ve sesimi duymaya çalış.

Alt katı bir zamanlar ahır ve samanlık olarak kullanılmış iki katlı bir ev. İkinci kata tahta bir merdivenle çıkılıyor. İki oda bir hol, daha doğrusu; iki oda bir salon gibi düşün. Belki de, salon dediğim yeri büyükçe bir hol olarak düşünmen daha doğru olacak. Dairenin kapısı doğrudan hole açılıyor. Sağında ve solunda büyükçe iki odası var. Girişe göre sağdaki oda, sınıf olarak talebelere ayrılmış, okulum yani. Soldaki oda ise evim. İçinde eski bir ocak, duş ve bulaşık yıkamak için sadece tabanı çimentodan bir "çimecek".

Düşünsene; burada yıkanacak, burada bulaşık ve çamaşırlarımı yıkayacağım. Evde su yok. Bahçede çok güzel bir kaynak var ama nedense eve taşıyan olmamış. Oradan kova ile su alınacak, soba veya tüpün üzerinde ısıtılacak ve yıkama işlerinde kullanılacak.

Daha da kötüsü, evde tuvalet yok. Bahçenin uzak bir köşesine, tuvalet diye yapılmış bir şeyler var ama pislik içinde. Önce orayı bir şeylere benzetmem lâzım, ama nasıl?..

Akşam gün batımından sonra hiçbir şekilde oraya gidebilmeme imkân yok. Bu da ikindi saatlerinden itibaren su ve çay içmemek, meyve yememek demek. Çok zor bir tercihte bulunmuşum. Ama yılmayacağım, ölsem de dönmeyeceğim.

Evimde dolap falan hayâl etmen de gerekmiyor. Yok. Odamın bütün lüksü, Çet'in tarla ve bahçelerine bakan pencerenin önündeki tahta divan. Bir de tam karşı duvarın içine gömülmüş yüklük. Yüklükteki öte beri ve yatakları, tavandan sarkan eski bir perde odadan ayırıyor.

Evin duvarları, dışarıdan taş ve çamurdan. İçeriden ise beyaz, daha doğrusu açık krem bir çamurla sıvanmış. Yerler de aynı şekilde toprak. Tavan ise kereste ve tahtalardan ibâret. Üstüne kalın bir bir tabaka toprak serilmiş. Daha sonra da her nasılsa sacdan bir çatı yapmışlarda kışın akıtma ve kar küreme derdi bitmiş, hiç değilse.

Bereket ki, evde elektrik var. Çet yaylasının medeniyet nimetlerinden tek hissesi, elektrik. Tabiî onun varlığına ne kadar şükrettiğimi, ne kadar sevindiğimi söylememe gerek yok. İlk maaşımla küçük bir televizyon alabilirsem, en azından dünya ile bir irtibatım olacak.

Çünkü burada telefon da yok. Cep telefonları ise çekmiyor. Bazı yüksek tepelerde zar zor çektiği söylendi ama, ne kadar doğru; bilmiyorum.

***

Geçirdiğim ilk geceye gelince.

Yatağımı, hiç değilse yerden yüksekte diye divanın üstüne yaptım. Pencerede geniş aralıklı bir parmaklık var. Parmaklıkların arasından bir çocuk, hatta bir parça zayıf bir insan rahatlıkla içeri girebilir. Yerden yüksekteyim ama maalesef boydan boya balkonumsu bir şey yapmışlar. Hemen her evin önündeki bu yapıya oturma, diyorlar. Anlayacağın ikinci kata herkes rahatlıkla çıkabilir. Bir taşla camı kıran, elini uzatsa saçlarımdan tutup parmaklığa doğru çekebilir.

Gecenin bir vaktinden sonra yatağımı pencereden görünmeyen kör bir noktada yere serdim ama bu kadarını düşünebilmem için önce iyice bir korkmam gerekiyormuş.

Sana bir önceki mektubu bitiremeden neredeyse sızmıştım zâten. Birkaç el silâh sesiyle yataktan fırladığımda az kalsın başım yüksek tavana değecekti.

Kendimi bir anda divanın altında bulmuştum.

Cân tatlı imiş Mehtab!.. Korkudan nasıl titrediğimi söylememe gerek yok. Silâh sesleri kesilmiş ama dışarıdan başka ses-

ler geliyordu. Biri avaz avaza Kürtçe bağırıyordu. Biraz dikkat kesilince sesi tanıdım; Rıza'nın sesiydi.

Nitekim birkaç dakika sonra okulun bahçesinden seslenmeye başladı:

" Elif Öğretmen, Elif Öğretmen!.."

Pencereye yaklaşıp güçlükle cevâb verdim.

"Kusura kalma, akşamdan söylemeyi unuttum. Bazen kümes veya ağıla vahşi hayvanlar saldırabiliyor, silâh sıkmak zorunda kaldım. Seni ikaz etmem gerekiyordu. Hata oldu."

Yollu bir şeyler söyledi fakat çoğunu anlayamadım. Bir ân ağzıma geleni söylemek, küfretmek, bağırıp çağırmak geldi içimden ancak yapamadım. Sadece büyük bir iç boşalmasıyla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Belki bunları sana anlatmamam lâzım, ancak söz verdim bir kere. Ölmek var, sözümüzden dönmek yok. Bütün yaşadıklarımı, duyduklarımı, hissettiklerimi sana yazmaya devam edeceğim.

Sen de sözünde durup, annem ve babama bunlardan bahsetmeyeceksin. Onların mektupları her zaman ayrı olacak.

Neyse, bir yarım saat kadar ağladıktan sonra, az önce de dediğim gibi, yatağımı kör bir noktaya serip tekrar uyumaya çalıştım. Ne var ki, uyku falan kalmamıştı. Dışarıdan, uzak yerlerden gelen vahşi hayvan seslerine alıştım derken, bu sefer de tahta tavandan tıkırtılar gelmeye başladı. Kısa zamanda farelerin tavanı mesken edindiğini anladım; koşuşturup duruyorlardı. Onlar koşuştururken de tahta aralıklarından ince bir toprak dökülüyordu. Odanın içi toz ve toprak kokmaya başlamıştı.

Farelerden ne kadar korktuğumu bilirsin. Ya yere inerlerse, diye ödüm patladı. Mecburen kalkıp ışığı yaktım.

Altmışlık eski bir ampulün aydınlattığı bu odada, atıldığı tımarhaneye alışamayan yarı deli bir hasta gibiyim Mehtâb! Her ân delirebilir veya korkudan ölebilirim.

Sana bu satırları yazdığıma göre, ölmediğimi veya delirmediğimi anlayabilirsin tabiî. Ancak çok zor bir gece idi kardeşim, çok zor.

Ablan, Elif.

KADER!

Akşama yemek yapmamasını, Kader, öğle saatlerinde gelip haber vermişti.

"Neden?" diye gülümseyerek sormuştu.

Rıza'nın küçük kızı, biraz mahcûb, ama daha çok gurur karışık çocukça bir sevinçle:

"Bize davetlisiniz öğretmenim!" diye cevâb vermişti.

Kader, bu küçük yerde karşılaştığı ilk talebesiydi. Dediğine göre, dördüncü sınıfa geçmiş, fakatokul muallimsiz kalınca diğer talebelerle birlikte iki yıllık bir kayıp yaşamışlardı.

Yaşına göre, uzun boylu duruyordu. Bacaklarının üzerinde sağlam ve çevik bir duruşu vardı. Omuzları gergindi, kolları güçlü görünüyorlardı. Gözlerinin içi hariç, bütün teni yanıktı. Belli ki, yaz boyunca yayla güneşinde kavrulmuştu.

Siyah saçlarını hiçbir şeye benzetemiyordu. Kader'in saçlarına benzer bir saçı kimsede görmediğine emindi. Parlak yılan derisi gibi siyah olması neyse de, tellerinin kalınlığı olacak şey değildi. Kendi saçlarından üç beş teli örgü yapsa Kader'in saçının bir teli yapmazdı.

Üstelik, uzun boyuna rağmen bel çukuruna kadar iniyorlardı. Ensesinin üst tarafından itibaren inen bu hasır örgü, neredeyse bir kol kalınlığındaydı. Geniş alnından itibaren toplanıp taranmıştı.

Her iki kulağının altından kıvrılan zülüfleri, ustaca şekillendirilmiş gibi duruyordu. Geniş alnının yarısını bir kavisle kapatan kahkülü, bir tutam saçın altından geçirilip örgüye dahil edilmişti.

Elif, hayranlıkla bir müddet daha Kader'i seyrettikten sonra çenesini okşamıştı.

"Bak Kader'cik, yemeğin sizde pişmesi bu akşamlık da kabul. Ama sizde değil, bende yiyelim. Sen, payımıza ne düşüyorsa, hazır olduğunda kapıp getir; ben de bu arada salatayı hazırlarım, olmaz mı?"

Upuzun ve kıvrık kirpiklerinin derinliğini arttırdığı siyah gözlerinde bir sevinç parıltısı hâkimiyetini kurduktan sonra,

"Tamam öğretmenim." deyip dönüp gitmişti.

***

Malaz taraflarından itibaren Çet Vâdisi'ni altın huzmelere boğan akşam güneşinin saltanatı, sona yaklaşmış bir şehrâyin gibi devam ediyordu. Evlerin hemen önündeki tarla sınırları boyunca yükselen kavakların sararmış yaprakları, bu demlerde güneşin neredeyse yere paralel düşen huzmeleri altında, dünyanın başka bir yerinde tasavvur edilemeyecek kadar parlak kanarya sarısına bürünmüştü. Hafif bir meltemle ürperen bu altın yapraklar, büyüleyici bir raksın küçük kımıldanışları gibi, Elif'in yüreğine dokunuyordu.

Pencerenin önüne çıkardığı sandalyesine oturmuş, kendisinden geçmiş gibi, vâdinin bütün hareketlerini takîb etmeye çalışıyordu.

Az önce derenin karşı tarafından önüne kattığı üç beş davar ve bir düzineye yakın keçileriyle eve dönmekte olan toy bir delikanlının tutturduğu türküyü dinlemişti. Terbiye edilmemiş, henüz hadlerine oturmamış olsa bile sesi yanıktı.

Şimdi de başka bir köylü, önüne kattığı inekleriyle Hezarmanüg taraflarından gelmiş, en batıdaki evlere doğru gidiyordu. Hayvanlarını sevketmek için Kürtçe olarak söylediği

sözlerden bir şey anlamıyordu. Ama anladığı kadarıyla teşvik edici, alttan alıcı bir şeyler söylüyordu hayvanlara; sesi yumuşak ve candandı.

Uzak kayalıkların birinden de, o ana kadar duymadığı keklik sesleri yükseliyordu. Ötüşlerinde insanı çeken büyüleyici bir âhenk, bir dâvet vardı. Yandaki evlerden de karşılık veren kafes kekliklerinin sesleri yükseliyordu.

"Keşke ne söylediklerini anlayabilseydim." diye geçirdi.

Sonra buruk bir gülümseme çifte gamzelerinden havalandı. Keklikler şöyle dursun, çocuklarını okutmaya geldiği bu insanların bile dilini bilmiyor, ne söylediklerini anlamıyordu. Bereket ki, çocukların okula hiç başlamamış olanları bile büyüklerden daha iyi Türkçe konuşuyordu. Şaşkınlıkla bunun nasıl mümkün olduğunu sorduğunda Kader;

"Öğretmenim, televizyondan öğreniyorlar." demişti.

Tahta merdivenden Kader'in tırmandığını görünce kalkıp ona doğru birkaç adım attı. İki eli de doluydu. Sağ elinde kalaylı, küçük bakır bir sitil (kova), sol elinde ise bir çıkın vardı.

"Ne bunlar Kader?" diye sordu gülerek.

"Ayran ve ekmeği getirdim öğretmenim, annem de yemeği getiriyor."

Daha sözünü bitirmeden annesi de bahçede görünmüştü. Elli yaşını henüz yakalamış bir köylü kadını idi. Bakımlı ve temizdi. Bunu Elif, önceki akşamüstü ağırlanırken de farketmişti.

Genç kızlığında İstanbul'da yaşadığını, Rıza ile evlendikten sonra Çet'e döndüğünü öğrenmişti. Gerçi buralıydı ve Rıza ile akrabalardı da, ama âilesi yıllar önce İstanbul'a göçmüş, o da ilk genç kızlığını İstanbul'da yaşamıştı. Onun için de hem Türkçesi düzgündü, hem de köylülüğe bütünüyle dönmemiş, yarı şehirli kalmaya muvaffak olmuştu.

"Niye zahmet ettin, Seher Hanım?.."

"Estağfurullah kızım, hiç zahmet olur mu? Sen bizim öğretmenimizsin, üstelik bizde misafirlik üç gün değil, üç yıl. Dağda böyle, her şey çok farklı!"

"Kader gibi." diye geçirdi Elif. Belli ki, Kader de büyüdüğünde böyle olacaktı.

Espriyle karşılık verdi:

"Eh, ikinci yılı bitirmek üzereyiz, bir yılımız kaldı, demek!"

"Yok Elif Öğretmen, uyanıklık yok. Gün değil, basbayağı yıldan bahsediyorum ve bugün ikinci günün."

Bu arada kapaklı bir tepside getirdiği yemeği koyacak yer bakıyordu. Sonra kızına döndü:

"Fırla kız, evden bir kilim ve sofrayı kap gel. Tahtayı da getir, öğretmenin rahat yesin."

"Seher Hanım, cidden mahcûb oluyorum ama."

"Elif Öğretmen, gel şu 'hanım' dediğin her kimse kov gitsin, geride sadece Seher kalsın, olmaz mı?.."

"Hiç değilse, Seher Abla desem!.."

"Bak bu olur işte. Bir dünyalar güzelinin ablası olmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

İki kadın bir ânda kaynaşmış gibiydiler. Uzayan gölgeler Çet Vâdisi'ni akşama sürüklerken, onların yüzlerinde ruhlarının aydınlığı kanat çırpıyordu.

Seher Hanım, hafif sarmısaklı ve sebzeli harika bir bulgur pilavının üzerine tavuğun yarısından fazlasını oturtup getirmişti.

Yer sofrasının etrafına oturup da tepsinin kapağını açtıklarında mis gibi tereyağı ile iyi pişmiş tavuk kokusu yükseldi.

Seher Hanım, Kader ve Elif Öğretmen büyüleyici bir atmosferde büyük bir iştahla akşam yemeğine oturmuşlardı. Elif,

bir ân kendisini rüyâda sandı. Hiç böyle düşünmemiş, böyle beklememişti. Bir ânda bütün tedirginliği uçup gitmiş, kendisini baba ocağında gibi hissetmeye başlamıştı.

***

Akşam, Çet Vâdisi'ne iyice çöktüğünde artık dışarıda oturmak güçleşiyordu. Yüksek dağları tarayıp gelen rüzgârlar Çet Vâdisi'ni bir ânda soğutuyor, gündüzün hâlâ o çok sıcak havasından eser bırakmıyordu.

Önce üstlerine birer şal ve hırka gibi bir şeyler aldılar. En azından çaylarını içinceye kadar balkonda bu ürpertici manzarayı seyretmek, uzak yankılar gibi çoğalmakta olan vahşi hayvan seslerini ürpertiler içinde dinlemek, Gerger taraflarından yükselmeye başlayan eski bir tanıdık gibi gördüğü "Ay"ın parlak, muhteşem yüzüyle birlikte, dünyanın başka hiçbir yerinde bu kadar çok ve parlak ışıltılı olmayan milyarlarca yıldızın doldurduğu semayı seyretmek istiyorlardı. .

Elif, Çet'in bu ikinci akşamında âdeta sevinçten boğulmak üzereydi. Zaman zaman çıldırmaktan korkuyordu. Birden bire ruhu Çetli olmuştu. Sanki çok eski bir zamanda buradan göçüp gitmiş ve yıllar sonra tekrar dönmüş olmanın târifi imkânsız saâdetini yaşıyordu.

Abisi ile ilgili bütün hâtıralara, bu akşam yasak koymuş; hapsedildikleri dehlizlerden çıkıp saldırmaya çalışan vahşi hayvanlar gibi, homurdanmalarına kulaklarını tıkamıştı. Onun bu saf, çocuk sevinç ve heyecanı, Seher'le kızını da mest etmiş, durmadan bir şeyler anlatıp duruyorlardı.

Seher, bir ara Elif'in aydınlık yüzüne, ceylanları kıskandıracak gözlerini zarif ama güçlü bir yay gibi süsleyen kaş ve kirpiklerine, muntazam burnuna, bugüne kadar gördüklerinin en güzeli olduğunu düşündüğü ağzına ve çehresini çok güzel bir hendese ile tamamlayan çenesine dalıp gitmişti. O ânda Kader, bütün masumluğuyla bir şeyler anlatıyor, öğretmeni de dikkatle, büyük bir insanı dinler gibi onu dinliyordu.

Seher'in bakışlarını yüzünde gezinirken yakalayınca güldü:

"Hayırdır abla, manzara arkanda, sen bana bakıyorsun!"

Söylediği doğruydu. Seher, sırtı vâdiye ve gecenin büyük saltanatına dönük, oturuyordu. Teklemeden, çok tabiî bir şekilde cevâb verdi:

"Elif, bütün o güzellik senden serpiştirilmiş bir gölge gibi. Benim gördüğüm güzelliği görsen, sen de baktığıma bakardın, manzaraya değil."

"Yapma abla, bak şımarıklığım çekilmez, bu kadar erken şımarırsam çok pişman olursun."

"Elif, keşke bu ıssız yerde seni dünyanın bütün şımarıklığıyla şımartabilsem. Sen başımızın tacısın kardeşim, safa getirdin, safalarla geldin."

Elif birden ağlamaya başladı, üstelik hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu tertemiz, bu çok içten samîmîyet karşısında yıllardan beri içinde tuttuğu bütün duyguları birden kanamış ve hıçkırıklar hâlinde bir sel gibi harekete geçmişlerdi. İri gözlerinden yuvarlanan inciler, yanaklarından dudak uçlarına doğru kristal eriyikler gibi, hiç durmayacakmış gibi akıyorlardı.

Seher de, kızı da şaşkındılar. Bilhassa Kader, ne olduğunu anlamıyordu. Seher, ilk şaşkınlık şokundan sonra,

"Bu dağ başına gelmiş olmaktan dolayı çok gergin olmalı, boşalmak için bahaneye ihtiyacı vardı demek." diye geçirdikten sonra kalkıp Elif'in yanına oturdu. Önce kolunu boynuna doladı, sonra dalgalı, kabarık altın sarısı saçlarını eliyle taradıktan sonra eğilip geniş alnından öptü.

"Kader'in ablası, ikinci akşamdan bu kadar ağlarsan, seninle ne yapacağız böyle. Dur seni yarın Rıza Abi'nle Gerger'e göndereyim. Nereden geldiysen derhal oraya dön."

Elif, zıpkın yemiş bir hayvan gibi, büsbütün yüksek sesle inlemeye devam etti. Belki bir on dakika anne-kız bu yabancı, o âna kadar gördükleri insan neslinin bu en güzel genç kızının yatışmasını beklediler.

Seher son bir defa elleriyle Elif'in yanaklarından süzülen yaşları silerken;

"Artık yeter Elif, kendini de bizi de öldürdün, yeter." dedi.

Elif mahcûb ama bir parça sakinleşip toparlanmış olarak iki kolunu Seher'in boynuna doladı.

"Abla, ben buraya dönmeye değil, ölmeye geldim. Ağlamamın sebebi sizsiniz, büyük şehirlerde olmayan insanlığınız, adamı öldüren samîmîyetinizdir. Herhâlde alışırım. Ya da bu hep böyle olacak, dokunduğunuz her ânda böyle zırlayıp duracağım işte."

"Elif, ağlamanı istemem, sana üç beş gün daha müsaade; sonra ağlarsan kafanı kırarım. Ama o kadar güzel ağlıyorsun ki, eridim."

Elif daha sıkı sarıldı ama artık toparlanmıştı.

"Ağlamanın güzeli mi olur abla?" dedi.

"Ağlayan Elif'se hem de nasıl olurmuş gördüm, keşke sen de görse idin."

Elif'in bakışları Kader'e döndü. Çocukcağız en az öğretmeni kadar ağlamıştı.

"Yanılıyorsun abla, ben ağlamanın ne kadar güzel olabileceğini senin gördüğünden daha iyi gördüm. Bir taraftan ağlarken, bir taraftan da Kader'i seyrediyordum, elimde olmaksızın."

Bir duygu girdabına düşmüşlerdi. Seher, en tecrübelileri olarak havayı değiştirmek istedi:

"Hadi kızlar, donacağız. İçeri geçelim artık. Ya da ben gideyim, siz kız kıza yatıp uyuyunuz: İster öğretmen-öğrenci, ister iki kardeş gibi." deyip ayağa kalktı.

Elif, bir daha önünde birden açılan bir çukura düşmüş gibi sendeledi.

"Nasıl yani, Kader benimle mi yatacak?"

"Evet. Dün seni ilk geceden yalnız bırakmakla büyük hata ettik. Tilkilerin de kümese musallat olacakları tuttu, ben farkında olsaydım Rıza asla silâhı sıkamazdı ama maalesef o benden önce uyanmış. Bir daha gece silâh falan yok, tilki değil ayılar bile bizi alıp götürecek olsa da."

Seher birden değişmiş, kadın olmaktan çıkmış, koruyucu, yırtıcı bir erkek olmuştu sanki.

Devam ediyordu:

"Kader senin, senin Kader'in. Ben bu yaşa kadar getirdim, büyüttüm. Aklını başına al, kimse bu şekilde çocuk vermez, üstelik de artık her işi görüyorken. Öğretmeni mi olacaksın, ablası mı, annesi mi; ona artık sen karar ver. Aksini istemediğin müddetçe, o senin, Elif Öğretmen. Hadi ben gidiyorum, siz de içeri geçin ve yatıp uyuyun. Çet'te uykunun her gecesi bir ömürdür, her gece yeni bir ömrün olur."

Biraz daha devam edecek olsa ağlama sırasının kendisinde olacağını hissedip sustu. Elif'i son bir defa öperken, bir eli de Kader'in başını okşuyordu. Bu okşayışla ona söylemek istediklerinin tamamını ifade ediyordu. Onun işi bundan sonra Elif Öğretmen'i Çet'e ve hayata bağlamaktı. .

***

12 Eylül

Mehtâb!

Seher gittikten sonra, Kader ile balkondaki öteberiyi toplayıp odaya geçtik. Bu akşam artık korkmuyorum. Perdeyi ardına kadar açtık. İyice yükselip tam karşımızda duran ayın ışığı, olduğu gibi odaya giriyor. Hattâ bir ara daha romantik olsun diye ışığı da söndürdük.

Bütün akşam, Kader'in gözleri hep üzerimde oldu. En ufak hareketime, en küçük kımıldanışıma, bakışıma, dalışıma tetikte durdu. Sanki karşımda on iki-on üç yaşlarında bir kız çocuğu değil de, tecrübeleri olan yetişkin genç bir kız duruyordu.

Hiç bir işe el atmama müsaade etmedi. Neye yöneldiysem benden önce orada oldu. Çok defa sımsıkı sarılıp göğsüme, içime sokmak, orada yaşatmak istedim.

Biliyorsun, güzeli severim; senin gibi ben de bir ara, acaba güzelliğinden dolayı mı bu kadar sevdim, diye düşündüm. Elbet de rolü var, fakatasıl sebep o hiç bilmediğimiz, çok yabancısı olduğumuz çocuk sevinci kadar saf samîmîyet, merhamet, sevmek gibi büyük insanlık. Evet, bu dağ başında insanı gördüm Mehtâb, insanı.

Gecenin geç bir vaktinde divana iki yatak serdik. Önce tam pencerenin hizasına yastıklarımızı koyduk, başlarımız birbirine değecek şekilde yatacaktık. Fakat her şeye rağmen, başımızın dışarıdan gelecek her şeye bu kadar açık olmasından tedirgin oldum. Bunun üzerine yastığımı sağ köşeye aldım, Kader de sola aldı. Ayaklarımız birbirine temas edecek şekilde uzandık.

İkimizin de uykusu yoktu. Nereden aklıma estiyse;

"Şarkı söylemeyi bilir misin Kader?" diye sordum.

Nazlanacağını, en azından utanacağını düşünmüştüm, ancaköyle olmadı.

"Şarkı değil, ama birkaç türkü bilirim." dedi.

"Bir tane söyler misin, peki?"

Doğrulup pencereye doğru kaydı, ben de aynı şeyi yaptım. Ayın gümüşî aydınlığında yüzü taze açmış beyaz kır çiçekleri gibi aydınlanmıştı.

Mehtâb!

Kader, bir türkü tutturdu ki, tüylerim diken diken oldu. Sana bu satırları yazarken de kulaklarımda onun sesi, dilimde türkünün sözleri var.

Hayatımda ne bu kadar yanık, yüreğe işleyen bir ses duydum; ne de bu kadar güzel bir türkü. Bir Urfa türküsü imiş. Sabah giderken sözlerini yazıp bırakmıştı.

“Yar uzakta, gözüm görmez, gülüm aman

Uzatıram elim yetmez

Hasretini çektiğime

Sözlerim çok, dilim dönmez

“Kınıfır, bed renk olur

Aşka düşen, denk olur

İsterem, başıya gele

Göresen, ne renk olur

“Kan gelir, her gözyaşımdan, gülüm aman

Ne çektim, cahil başımdan

Tutacak, dalım kalmadı

Ağlaram cân, ataşından”

Kınıfır, Urfalıların dilinde karanfil demekmiş. Zâten Urfa ağzıyla söyleniyor.

Türküyü kaç sefer kızcağıza tekrarlattığımı bilemezsin, ben de bilmiyorum zâten.

Söylenişinde o kadar içe işleyen bir şey var ki, içimde kalkıp Urfa’ya gitmek, bu güzel türküye hayat vermiş toprağın insanlarını görme arzusu uyandı. Belki bir gün gideriz, kim bilir?..

Bu türküyü ne yapıp edip bir yerlerden bulup dinle. Kader’in dediğine bakılırsa en güzel, Hüseyin Turan söylüyormuş.

Sanırım sabaha doğru idi; hava iyice serinlemiş, yorgana sıkıca sarınmıştık. Kader’in uyuduğunu nefes alışverişinin değişmesinden anladım.

Divandan inip baş ucuna kadar gittim. Derin bir uykuda idi. Melekler kadar güzel görünüyordu. Bir Kürt çocuğunu bu kadar çok ve bu kadar hızlı sevebileceğimi hiç düşünmemiştim, Mehtâb.

Ne sevmesi? Abim bu sarp coğrafyada bir Kürdün lânet silâhından çıkan kurşunla şehid düştüğünden beri bütün Kürtlere düşmandım. Buraya hangi duygularla sürüklendiğimi biliyorsun.

Ama Mehtâb!..

Şimdiden içimde büyük tereddütler uyandı. Gördüğümüz, hakikatin bütünü olmayabilir, hattâ hakikat olmayabilir. Bir yerlerde korkunç bir yanlışlık var, sanırım.

Uyanmayacağını hissedince parlak siyah saçlarını, biçimli çocuk başını okşadım, Kader'in. Eğilip kokladım.

Biliyor musun Mehtab, bu dağ başında, bu imkânsızlıklar içinde kirli ve pis kokuyor olmaları gerekirdi. Halbuki öyle değil. Akşam Seher'e sarıldığımda da mis gibi koktuğunu farkettim, Kader de öyle kokuyor.

Divan dar olmazsa, yastığımı onun yastığının yanına getirip sarılıp uyuyacağım ama ikimizin yanyana sığamayacağı kadar dar. Yarın akşam yatakları yere yanyana serdireceğim, bu güzel çocuğa sarılıp uyumak bana iyi gelecek; kendimi sana sarılmış gibi hissedeceğim.

Anlatılacak çok şey birikiyor lâkin benim de biraz dinlenmem lâzım. Biliyorsun, okulun açılmasına sadece üç gün kaldı. Yarın sınıfı hazırlayacağım.

Seni doymamacasına öpüyorum, özleminden şimdiden ölüyorum.

Ablan, Elif.

***

15 Eylül

Mehtâb!

Bugün meslek hayatımın ilk günüydü. Mes'ûd muydum? Bilmiyorum Mehtâb, bilemiyorum. Belki Bursa'nın bir ilçesinde, bakımlı, güzel bir okulda başlamış olmak isterdim. O zaman daha mı mes'ûd olurdum? Mümkündür. Ama emin değilim.

Saâdet dediğimiz şeyin ne olduğunu, belki de bilmiyoruz. Belki de saâdet sandıklarımız, gerçekte saâdet değildir. Herhangi birimiz için hiçbir şey ifâde etmeyen sıradan bir şey, bir hâdise; bir başkası için büyük bir saâdet olabiliyor.

Meselâ ferrarisini değiştiren bir zengin çocuğunun Çet'te, okula geldiği gün ayakkabı alabilmiş Mehmed kadar sevinç duyduğunu sanmıyorum. Ya da Seher ile kocasının yıllara meydan okuyan sevgilerinin bu dağ başında nasıl bir saâdet olduğunu, bir şehirlinin anlamasına imkân yok. Anlatılabilir gibi de değil.

Niçin uzatıyorum?.. Çet'teki ilk ders günümde sevincimi gölgeleyen şey, buradaki şartlardan çok, beni buraya sürükleyen sebepler. Günde belki yüz sefer dönüp Malaz taraflarına bakmak mecburiyetinde kalmasa idim, şüphesiz çok daha mes'ûd olabilirdim. Ama olmuyor Mehtâb!.. Abimin inleyişleri, sırtını yasladığı kayadan sızıp toprağa karışan sıcak kanı, öleceğini düşünüp yaşamış olabileceği ümitsizlik, zehirli bir tortu gibi içimde duruyor. O iç zehiriyle yaşarken, mes'ûd olunmuyor, olamıyorum.

Buraya gelirken hepinizi gücendirdim, küstürdüm. Serdar ile kopma noktasına geldik, belki de bir daha asla eskisi gibi olamayacağız. Halbuki buraya sürüklenmemiş olsaydım, evlilik plânları yapıyor olacaktık.

Söylemem gerekmiyor, değil mi? Okulun açıldığı ilk gün mes'ûd değildim.

Yine de sana bir şeyler anlatmam lâzım. Toplamda on bir talebem var. Yedisi erkek, dördü kız. Dördü yeni başlıyor, birinci sınıf. İkinci ve üçüncü sınıfta kimse yok. Dördüncü sınıf üç kişilik, beşinci sınıf ise dört kişi.

Sınıflığımız bir tane, fazla bile olsa öğretmen yok ki, ayırasın. Anlayacağın, bütün sınıfları bir arada okutmak zorundayım. Tek iyi tarafı, neredeyse her öğrenci ile tek tek meşgul olabilecek imkânımın olması.

Birinci sınıfta üç oğlan bir kız var. Çat pat Türkçe konuşabiliyorlar ama kâfi değil, adam akıllı uğraşmam gerekecek. Bereket ki, Türkçe öğrenmeye bir itirazları yok, aksine çok da istekliler.

Üst sınıflarda da Kader'le birlikte üç kız var. Kızların dördü de siyah saçlı, kara gözlü, yanık tenli. Hele birinci sınıfa başlayan ufaklık, tam bir ömür. İsmi Hacer. Sarı saçlarda lüle lüle, altın şelâler gibi akan çok saç görmüşsündür ama bunun saçları simsiyah olmasına rağmen öyle. İç içe geçirilmiş siyah yüzükler gibi, ya da binlerce küçük halkalı ipek zincirler. Bir kirpikleri var, tutup çekme arzusu uyandırıyor insanda. Gözlerini hafif açtığında bile kaşlarının dışına taşıyorlar, mübalağalı takma kirpikler gibi. Ağzı küçücük. Alt dudağı birbirine kök taraflarıyla birleştirilmiş iri iki kiraz sanki; kalp gibi, demek belki daha doğru olacak. Bir de zilli güzelliğinin farkında ki, insanı öldürüyor. Ya bu dağ başında, o yaşta nasıl oluyor da güzelliğinin bu kadar farkında olabiliyorsun?.. Öldüm, öldüm.

Kader'i biliyorsun. Diğer iki kız da çok güzel Kürt kızları. Ceylan benzetmesi çok yapılır ama ben bu kızları daha çok dağ keçilerine benzetiyorum Mehtâb. Mahcûb bir tarafları olmasına rağmen çok edalı, kendinden emin bir tarafları da var. Başlarını bir tutuşları var ki, bayılıyorum. Akşam saatlerinde bir de baktım ki, başımı onlar gibi tutmaya çalışıyorum. Gülme!.. Ciddi söylüyorum.

Bak târif edeyim: Beklenmedik bir ânda bir ses duymuş, bir tehlike hissetmiş gibi âni ve hızlı bir baş çevirişle gergin, keskin ve dikkatli bakıyorlar. Bakışları insanın içine işliyor. İnsan; yaşadığı iklime, coğrafyaya bu kadar mı benzer, intibak sağlar? Evet, Çet'in Kürt kızları, tıpkı dağ keçileri gibi edalı ve gösterişliler, Mehtâb.

Erkek çocuklarının kızlar kadar sempatik olduklarını söyleyemiyorum. Çirkin olduklarından değil, daha kaba, daha sert görünüyorlar. Bilhassa son sınıfta bir tanesi var ki, bakışlarından tedirgin oldum. İsmi Halid!..

Kader'in anlattığına göre, Halid'in bazı akrabaları dağda imiş. Hattâ bir tanesinin öldürüldüğünü söyledi. Bir ân ödüm

patladı, Malaz taraflarında öldürüldü, diyecek; diye. Bereket ki, Şırnak'ta bir yerlerde öldürüldüğünü söyledi de rahat nefes aldım.

O ân belki de abimi şehid eden bir katilin akrabasına öğretmenlik yapıyorum, diye geçti aklımdan. Kusabilirdim, bir ânda midem bulanmıştı.

O çocuğun bakışları beni niye o kadar rahatsız etti, şimdi de bilmiyorum. Belki de korktuğumu söylemem gerekiyor. Ama düşündükçe o bakışlarda erkeksî bir şeylerin olduğuna da hükmediyorum. Ne de olsa ilk gençliğe adım atmışlar ve bu dağ başında yaşıyorlar. Güzelliğimin bu ıssız ve vahşi coğrafyada bir handikap olabileceğini hiç düşünmemiştim. İlk defa korktum.

En büyük dayanağım, Kader'den iki yaş büyük abisi Mustafa. Halid'le yan yana oturuyorlar. Halid, ne kadar tedirgin edici idiyse; Mustafa, o kadar teskin edici ve dosttu. İyi arkadaş olmalarında da küçük bir teselli bulmadım değil. Onların dostluğu benim açımdan Halid'in tehlikesini azaltıyor.

Neyse ki, Kader neredeyse yirmi dört saat benimle, gölgemden daha yakın. Akşamları da birlikte yatıyoruz. Bana sarılıp mışıl mışıl bir uyuması var ki, ölüyorum. Beş on dakikalığına evine uğradığı vakitlerde yavrusunu kaybetmiş annelerin telaş ve üzüntüsünü yaşıyorum.

Az önce akşam yemeği için bir şeyler getirmeye gittiğinden yalnız kaldım. Bu satırları da onun yokluğunda yazıyorum ama gözlerim oturmaya çıkan merdivende.

Ha, "oturma" dedikleri, bir nevi balkon. Balkon değil de, üst katın zemin seviyesine kadar yapılmış, altı açık veya kapalı olabilen çıkma bir zemin katı gibi; belki de ilkel bir teras. Galiba iyi anlatamadım, daha önce de anlatmaya çalışmıştım. İyisi mi, hayâl etmeye çalış işte.

Mehtâb!..

Çet'e bir nebze alıştım. Coğrafyası hakkında da iyi kötü bir fikrim oldu. Bulunduğumuz ev, Çet Vâdisi'ne bakıyor. Vâdinin üçte ikisini bizden tarafa kalacak şekilde kuzey Kurdek'ten gelen bir su ikiye ayırıyor. Daha bol bir su ise Hezarmanüg dedikleri bir kaynak suyu ile kuzey doğu yaylalarının sırtını dayadığı dağlardan gelen suyun birleşimi olarak köyün kuzey doğusundan gelip aynı su ile birleşiyor. Büyükçe bir dereye dönüşen bu su, evlerin bitiminde, sağa doğru kıvrılıp derinleşiyor; küçük çağlayan ve şelâleler halinde kanyona doğru devam ediyor. Anladığım kadarıyla arka taraflardan gelen başka bir su da aynı kanyona akıyor.

Malaz ise oturduğum yerden görünmese de, onu perdeleyen son tepeyi görebiliyorum. Pir Dağı'nın en zirve kısmının kuzey cephe karlarının meydana getirdiği bahar kaynaklarının da akıp gürleştirdiği Malaz suyu, Hayırsız denen sarp yarı ortasından ikiye böldükten sonra kanyona ulaşıyor.

İşte o lânet yer, bu suların kesiştiği en derin nokta diye düşünüyorum. Kimseye sormaya daha cesaret edemedim. Dikkat çekmemem gerektiğini biliyorum. Şüphelendirmem tehlikeli de olabilir. Kendiliğinden ise bugüne kadar kimse hiçbir şey söylemedi. Sanki buralarda hiç öyle bir şey yaşanmamış, ya da onlar bilmiyormuş gibiler.

Ama kararımı verdim. Birkaç gün sonra bir okul gezisi adı altında çocuklarla birlikte Malaz suyunun başına gideceğiz. Yürüyerek iki saate yakın sürer diyorlar. Belki birinci sınıfları götürmem, yürüyemezler.

İşte Kader göründü. Akşam yemeğimiz geliyor. Anlaşılan Seher Hanım, bana yemek yaptırtmayacak. Neyse ki, sabah kahvaltılarımızı kendimiz hazırlıyoruz.

Ha, bir de hamur yoğurup ekmek yapmayı öğrenmem gerekiyor. Yoksa, evde kalırsın; diyor Seher.

Seni sonsuz öpüyorum.

Elif

***

18 Eylül

Mehtâb!..

Seni çok, ama çok özledim küçük kız!.. Burnumdan tütüyorsun, simân kirpiklerime asılı kelebek sanki, hep seni görüyorum. Kavgalarımızı bile özledim, bazı geceler kan ter içinde kalıncaya kadar boğuşmalarımızı da.

Şubat tatilinde gelirim, diyemiyorum. Çünkü, söylenenler doğru ise, bazı yıllarda Çet Vâdisi tamamen kar doluyormuş; on iki metreden bahsediyorlar. Dört beş ay dünyadan tamamen kopuyormuş anlayacağın. Belki bu sene öyle olmaz, diye avunacak ve dua edeceğiz.

Talebelerime de, derme çatma ev ve okuluma da, dışarıdaki tuvalete de alıştım. Kader, dersen; o benim her şeyim artık. Kızım, kardeşim, talebem. Yeri geldiğinde koruyucu meleğim, sırdaşım, büyümüş de küçülmüş arkadaşım.

Bazen karar veremiyorum: O mu beni çok seviyor, ben mi onu?.. Karar vermek zor ama, sanki o beni daha çok seviyor. Bunu, o gece karası gözlerinde çok sık görüyorum.

Çet, şimdilik hâlâ kalabalık sayılabilir. Yaylacılar akşamları köylerine gitseler de, sabah erkenden geri geldiklerinden, çok yalnızlık hissetmiyoruz. Bazılarıyla tanışma fırsatım da oldu.

Bize çok mu yanlış şeyler söylendi, biz mi uydurduk, bilmiyorum. Ama bu insanlar sandığımız gibi değiller Mehtab. Evet, köylüler; kendi aralarında bilmediğimiz bir dili konuşuyorlar. Kürtçe kaba bir dil mi, emin değilim. Çünkü bilmediğimiz her dil bir parça kaba gelir. Belki de kaba. Türkçeden çok, Arapça veya Farsçaya benziyor.

Kıyafetleri eski Yeşilçam filmlerinde gördüklerimiz gibi. Erkekler şalvarlı, şapkalı. Kadınlar daha çok fistan veya etek giyiyorlar. Altlarında pijama-pantolon arası bir şey oluyor. Dur bakalım, Kader ne demişti?.. Tamam, iki adı varmış: "Dırpı" veya "delıng". Başka yerlerde belki de başka isimleri vardır, ama Adıyaman-Malatya bölgesinde böyle.

Anlatmak istediğim bu değildi Mehtâb. Bütün bunlarla anlatmaya çalıştığım, bu gerçek insanlar, sandıklarımızdan çok başkalar: Dost, merhametli, cömert, sevgi dolu. Kıyafetleri, dilleri, yanık tenleri, köylülükleri, fakirlikleri neyi ifâde eder?.. Halbuki tek kelime ile düşmanlaştırmışız: "Kürt!.."

Dün ilk defa Halid'le biraz tartıştım; hani şu bir parça yabanî, bir parça tedirgin edici çocuk. Onda karşılaştığım en sert damar, erken uyandırılmış âidiyet hissi. Yok sayılmanın, inkâr edilmenin doğurduğu bir karşı koyuşla "Kürtlük" dediği şeyi bütün değerlerin üstüne çıkarmış. O hissiyat içinde öyle bir gururlu, öyle bir baş eğmez, öyle kendinden emin bir tavrı var ki, granitler gibi, fethi imkânsız eski sarp hisarlar gibi. Bu çocuğu nasıl yumuşatacağımı, en azından şimdilik bilmiyorum.

Burada Kürtlere düşman olmak bir şey ifâde etmiyor, bir nevi intihar hattâ. İyi niyetlerle bura gelmediğimi biliyorsun, fakat düşüncelerim gibi, duygularım da burada hızla değişiyor Mehtâb. Kürtlerden alınacak en iyi, en faydalı intikam; onları kazanmak, bize yabanî ve düşman olmalarının önüne geçmektir. Kürt köylüsü kendi halinde yaşıyor, sandığımız gibi bir Türk düşmanlığı asla söz konusu değil. Böyle bir düşmanlık sadece PKK ile temas kurmuşlarda var. Bu da ideolojik bir yönlendirme. Bununla Kürt halkını mahkûm edemeyiz.

Galiba Halid'in tek zayıf tarafı var, bana karşı hissettiğinden korktuğum sevgi, düpedüz aşk; kendisine bile itiraf edemediği, edemeyeceği o kahredici sevgi. Ama onun bu damarı çok tehlikeli, hiçbir şekilde kullanamam. Onun kalbinde kökleşmeden bitirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Halid, okula geç başlamış, öğretmensizlikten kaynaklı boş geçen yıllar da üstüne binmiş. Sanırım on altı yaşlarında falan. Falan, diyorum çünkü burada hiç kimsenin doğru bir doğum bilgisi ve nüfus kaydı yok. Neredeyse bölge insanın yarısından fazlası bir Ocak doğumlu. Meselâ annesi, çocuğu için, Bahar'da dünyaya geldi, diyor ama nüfus kaydı bir Ocak diye atılmış.

Kısacası Halid de gerçek yaşı mechûl olanlardan, on altı yaş, yapabildiğim en iyi tahmin.

Medeniyetten, teknolojiden bahsederken birden itiraz etti:

"Siz Türkler çok medenisiniz zâten." diye.

Ben de boş bulunup en klasik cevâbla karşılık verdim.

"O ne demek Halid? Biz Türk'üz de siz nesiniz? Bu ülkede yaşayan herkes Türk değil mi?"

Yıllardır böylesi bir yalanın arkasına sığındığımızı o ânda farkettim ama artık çok geçti, söz ağzımdan çıkmıştı bir kere. Beklemediğim bir zekâvetle, küstah küstah gülümsedi.

"Madem hepimiz Türk'üz, neden kendi aramızda Kürtçe konuşmamıza itiraz ediyorsunuz? Bir Türk olarak, dilimiz Kürtçeyi ne zaman unuttunuz. Hani biz de Türk'üz ya? !.."

Çocuk benle resmen dalga geçiyordu. Çok kızdım ama haklıydı, aptalca bir cevâbla ona bu fırsatı ben vermiştim.

"Türk'üz derken, üst kimlik olarak söylemek istedim."

"Üst kimlik neden Türklük olsun, buna kim karar vermiş?.. Sonra üst kimlik bizim inkâr edilmemizi niçin gerektirsin? En basitinden köylerimizin, dağlarımızın ismi niçin Kürtçe değil de Türkçe?.. Biz onları kendi dilimizdeki isimleriyle biliyor ve seviyoruz. Afu belki bin yıldan beri, Afu'dur. Girişine Esencik diye bir tabelâ asmışsınız.

"Afu, sulak demek. Sulak, çünkü bölgenin en bol ve en güzel kaynak suyu oradan fışkırıyor, köy de suyun başına kurulmuş. Esencik, esmekten geliyorsa hiç mantıklı değil. Çünkü Afu, nisbeten çukurda kalıyor, esintisi kuvvetli değil yani."

Afu'nun Çet'e en yakın köylerden biri olduğunu, çok güzel bir su kaynağının başına kurulduğunu, devletin köyün ismini, Esencik, diye değiştirdiğini o gün öğrenmiş oldum.

Halid'le aramızdaki tartışmayı uzatmamak için bir şekilde alttan alarak susturdum. Çünkü diğer talebelerin zarar görmesini istemiyordum.

O tartışma esnasında bir daha farkettim ki, içindeki ateşe rağmen bana karşı dikkatli ve kırıcı olmamaya çalışıyordu. Bu, belki onu kazanabilmem için iyi ama ümidsiz bir aşka düşmüş olması sebebiyle de çok kötü.

Hattâ sırf Halid yüzünden Çet'ten ayrılmayı bile düşünmek üzereyim Mehtâb.

MALAZ'DA OKUL PİKNİĞİ

Elif, bütün ısrarlarına rağmen, birinci sınıftaki dört ufaklığı Malaz pikniğine götürmeyi göze alamamıştı. Onların yürüyüşüyle iki saatten fazla süreceği oradaki eğlenme ve oynaşmalarla birlikte dönüşü de ilâve ettiğinde yaklaşık altı saatlik bir yürüyüş demek olacaktı ki, bu riski göze almaya bir türlü cesaret edememişti.

Halbuki Hacer'in için için ağlamalarına, ondan fazla kahrolmuştu ama yine de yapabileceği bir şey yoktu.

Akşam saatlerinde okulun önünden evine doğru geçmekte olan Rıza'nın,

"Hoca hanım, korkmanıza gerek yok. Bu mevsimde o bölgede hiçbir tehlike olmaz. Zâten ben de bir ara, o taraflarda bir turlamayı düşünüyordum, korkmayınız." demesi içini ferahlatmıştı ama bu, küçükler hakkındaki kararını değiştirmesini gerektirmiyordu.

Okuldan sabah saatlerinde ayrıldıklarında, Hacer'in bacaklarına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamasına kahrolmuştu;ancak bir daha öğretmen gibi davranmak zorunda kalmış, tatlı sert, bunun mümkün olmayacağını, bütün ümidlerini kıracak şekilde anlatıp son bir defa kestirip atmıştı.

Hacer, o zaman sıkı sıkı sarıldığı bacağını bırakmış, ağlaya ağlaya az ötede olanları mahcûb bir gülümseme ile seyretmekte olan annesine koşmuştu. Annesi, kendisine koşmakta olan

kızına doğru eğilmiş ve bir çırpıda minik kolları boynunda, bir bebeği kucaklar gibi, kucaklamıştı.

Neyse ki, oğlanlar daha metin, belki daha vurdum duymaz davranmış, pikniğe götürülmemeyi mesele etmemişlerdi. Hattâ üçü de ortalıkta hiç görünmemişti. Bir ara Elif Öğretmen'in gözleri onları aramış ama, fırsatı ganimet telâkki edip, günün bu erken saatinde uyuduklarını düşünmüştü.

Kafile sekiz kişilikti. Herkesin elinde çıkın kabilinden bir şeyler vardı. Sabah kahvaltısını evde yapmışlardı ama uzun yolculuk ile günün yoğunluğu düşünülerek iki öğün daha yiyeceklermiş gibi, tedbirli hareket etmişlerdi. Onun için herkesin kendisine göre, ağır bir yükü vardı

Elif Öğretmen'in Kader'le birlikte hazırladıkları azık poşeti ise Mustafa ile Halid'in arasında gidip geliyordu. Nöbetleşe taşımaya karar vermişlerdi.

Çet'ten ayrılır ayrılmaz ikisi öne geçmiş, hafifçe arayı açmışlardı; ama daha fazla hızlanmadan, mesafeyi koruyarak devam ediyorlardı. Bir parça büyüklük, bir nebze delikanlılık, biraz da koruyucu havasındalardı. Zaman zaman akseden seslerinden kendi aralarında durmadan bir şeyler konuştukları anlaşılıyordu. Arada bir dönüp arkaya bakıyor, sonra devam ediyorlardı.

Çet Vâdisi'ni boydan boya aştıktan sonra, evlerin kuzey batı tarafından kanyona doğru inişe geçen dereye vardıklarında durmuş, arkadakilerin yetişmesini beklemişlerdi. İlkbaharda katırların bile geçemediği dere, çocuklar tarafından da rahatlıkla geçilebilecek kadar azalmıştı. Zâten patikanın geçiş güzergâhında suyun içine iri taşlar konmuştu. Büyüklerin üstlerinde sekerek karşıya geçtiği bu taşlar, küçükler için tehlikeli olabilirdi. Neyse ki küçükler bugün yoktu.

Önce Halid, çevik bir hareketle karşıya geçti. Onu aynı çeviklik ve aynı tavır ile Mustafa takîb etti. Sonra diğer oğlanlar, oynaşır gibi karşıya geçtikten sonra dönüp kızların geçişini muzip gözlerle seyrettiler. Düşseler de gülsek, der gibi bir hal-

leri vardı. Nihayet Elif Öğretmende geçtikten sonra kafile yola devam etti.

Kayalık bölgeyi aşmış, nisbeten verimli toprakları olan, ilk ve son baharlarda yeşile bürünen çayırlık bir bölgede devam ediyorlardı. Yolun üçte ikisini tamamladıkları son çukura vardıklarında birden Halid'in sesi yükseldi:

"Ne arıyorsunuz orada?.."

Halid'in baktığı tarafa döndüklerinde hepsi de aynı şeyi gördü. Bulundukları mesafede ayırt etmek mümkün olmasa da, birinci sınıfın üç haşarı çocuğunun sol taraftaki kayalıkta bir kayanın üstüne çıkmış, oturmakta oldukları görünüyordu.

Sadece Elif Öğretmen, gördüğünden emin değilmiş gibi:

"Kim bunlar?" diye sordu.

"Birinci sınıf, öğretmenim!" dedi Kader, gülerek.

"Anladım da, niye buradalar?"

Cevap az açıklarında yürümekte olan Osman'dan geldi:

"Öğretmenim, götürmeyeceğinizi öğrendikleri anda böyle davranacakları belliydi. Zâten bütün yaz buralardalar."

Osman, dördüncü sınıfa devam eden, okulun hafif tıknaz sayılabilecek tek çocuğuydu. Genişçe alnı ile birlikte uzun kaşlarının altında ışıldayan siyah gözlerinin belirginleştirdiği simasında hep mes'ûd, ancak çocuklarda görülebilen saf bir gülümseme vardı.

Hafif sağa sola yalpalayarak yürümesi, insanda bir gülümseme ihtiyacı uyandırsa bile, çok sevilmesine de sebep oluyordu. Elif Öğretmen de Osman'a çabucak ısınmış, zaman zaman sarılıp bağrına basmak ister hâle gelmişti. Ne var ki, öğretmenliğe dair öğrendikleri bu kadarına el vermiyor, arada bir kahkahalarla gülerek bu hissini bastırıyordu.

"E şimdi ne olacak?.. Bunlar, Allah bilir yanlarına yiyecek bir şeyler de almamışlardır."

Öğretmeninin endişesine Kader yetişti:

"Olsun öğretmenim, iki gün yetecek kadar çok şey aldık; üzülmeyiniz!"

Elif, iki hafta zarfında değişen duygularının hızına artık yetişemez olmuştu. Derinden bir kinin, belki acı bir intikam duygusunun, hattâ onlardan da kuvvetli bir merakın savurduğu bu ıssız diyârda, bu kadar kısa zamanda, bu fakir Kürt çocuklarına, âilelerine bu kadar ısınacağını, sevebileceğini, bağlanabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Bilenmiş, hınç yüklenmiş vaziyette geldiği bu küçük köyde karşılaştığı insanlık bütün duygularını bir ânda söndürmüştü. Abisinin burada öldürülmüş olması, hiç şübhesiz Çetlilerin suçu değildi...

"Çağırın gelsinler madem!" dedi.

Mehmed ile Osman, aynı anda bağırmaya başladılar fakat Mehmed'in sesi daha gür ve tiz çıkmıştı:

"Buraya gelin, öğretmenim çağırıyor!"

Çocuklar bir müddet bulundukları taşın üstünde kımıldamadılar. Sonra üçü birden kayadan yuvarlanır gibi aşağıya atladı.

Elif Öğretmen, kesik bir çığlık attı ama korktuğu gibi değildi. Düştükleri yerden ayaklanmış, kendilerine doğru bir koşu tutturmuş, geliyorlardı.

Birkaç dakika sonra Elif Öğretmen'in önüne gelip durduklarında üçü de nefes nefese kalmıştı, ancak yorgun görünmüyorlardı.

Elif gülümseyerek onların inip kalkmakta olan küçük omuzlarına, tedirgin bakışların mekânı olmuş gözlerine bir müddet baktıktan sonra;

"Ne arıyorsunuz burada?" dedi.

Cevap koro hâlinde gelmişti:

"Gezmeye geldik öğretmenim!"

"Anladım ama, niye burası da meselâ Hezarmanüg tarafı değil?"

Boş bulunmuşlardı. Yaşlarının beklemediği bir sualdi ve bir ân söyleyecek bir şey bulamamışlardı. Sonunda Tahsin doğruyu söylemeye karar vermiş olmanın rahatlığıyla:

"Öğretmenim, biz de gelmek istiyorduk ama!.." dedi.

"Bilerek yol kestiniz yani?"

Üçü birden atıldı, çünkü affedildiklerini anlamışlardı:

"Evet öğretmenim."

Kafile, büyümüş; Hacer eksiğiyle neredeyse okul mevcudu tamamlanmıştı. "Keşke getirebilseydik!" diye aklından geçen üzüntüyü bir baş hareketiyle uzaklaştırmaya çalışarak,

"Hadi, bu kadar oyalanma yeter; yürüyünüz!" dedi.

Malaz Suyunun görünmeye başladığı tepeye vardıklarında erkeklerin tamamı bir koşu tutturmuştu.

"Yavaş olunuz çocuklar, düşersiniz!" diye arkalarından bağırdı ama kimsenin işittiği yoktu.

Şimdi hemen sol tarafında Kader, sağ ön çaprazında da Fatma ve Ayşe ile birlikte hızlanma sırası kendilerine gelmişti. İlk defa yorulduğunu hissetti. "Bunun bir de dönüşü var" diye aklından geçirdi.

Az önce oğlanların koşmaya başladığı tepeye vardıklarında ise Elif tam bir fırtınaya yakalanmıştı. Nihâyet abisinin yıllar önce şehid düştüğü Malaz bölgesine ulaşmış; bütün acıları duygularına, kana karışan öldürücü bir zehir gibi, hâkim olmaya başlamıştı. Bir şey belli etmemesi gerektiğini biliyordu, lâkinbuna gücü yoktu. Bir iki sefer sendeledi, düştü düşecekti.

Kader, bir hamlede sol elini yakaladı:

"Öğretmenim!.. Neyiniz var?" diye sordu telâşla.

Elif, olduğu yere çöktü. Diğer kızlar da yanlarına döndü. Ağlamamak, hıçkırmamak, bağırmamak için kendisini zor tutuyordu. Neden sonra,

"Yok birşey, bir ân başım döndü. Şimdi geçer!.." diyebildi.

Güneş epeyce yükselmiş, sol tarafından yüzünü yakıyordu. Sıcaktı. Büyük keskin kayalıklar geride kalmış, gölge imkânı bitmişti. Oysa biraz serinlenmeye ihtiyacı vardı. Kızlar, bunu hissetmiş olacaklar ki, sol tarafına geçip gölgelemeye çalıştılar.

Elif, talebelerinin şefkati karşısında daha farklı bir nöbetin kıyısından güç belâ döndü. Gözlerinde hâkim olamadığı bir ıslaklık birikiyordu.

Kader bir daha,

"Öğretmenim!" deyip elini omuzuna koydu.

Güneşte büsbütün altın bir nehre dönmüş olan saçlarını okşamamak için kendisini zor tutuyordu.

Elif, sağ elini onun hâlâ omuzundaki sol elinin üzerine koyup hafifçe okşadıktan sonra doğruldu. Fırtına kısmen geçmişti ama dudaklarını ısırmaya devam etmesi gerekiyordu. Canı yanmadan bütünüyle atlatamayacaktı.

***

Elif, soğukluğu ve tadı ile bölgenin en güzel sularının başında gelen Malaz Suyunu daha bol düşünmüştü. Sonbahara rağmen, bu yüksek dağda az su değildi elbet, fakat Hezarmanüg'e göre çok daha azdı; Afu, zâten kıyas götürmez, diye söylenmişti.

Erkek talebeler suyun gözünde mıntıka temizliğine başlamış, şekil veriyorlardı. Çok susamış ve sarsılmıştı, kendisini iyi hissetmiyordu.

"Kızlar, bardaklar nerede, bir bardak verir misiniz?" dedi orta yere.

Önce Fatma atıldı. Suyun üst tarafındaki kayanın –Çetliler bu kayaya piknik veya avcı kayası diyordu- gölgesine indirilmiş yiyecek sepetlerinin birinden birkaç bardak alıp geldi. Eğilip

bir bardağı çalkaladıktan sonra buz gibi Malaz Suyunu doldurup bir taşın üstüne ilişmiş olan öğretmenine uzattı.

Bardağı alırken zoraki gülümsedi. Candan gülümsediğinde belirginleşen çifte gamzelerinin yerinde gölge gibi iki çizgi görünüp kayboldu. İri, uzun gözleri az önceki fırtınanın izlerini taşıyordu, uçları kızarmıştı.

Bardağı dudaklarına götürdü, iki yudum içtikten sonra,

"Bu ne?" dedi. "Nasıl soğukluk bu böyle!"

"Malaz bu, Pir Dağının karlarından süzülüp geliyor!"

Başını kaldırıp Halid'e baktı. Az ötede bacaklarının üzerinde gergin bir geyik gibi duruyordu. Siyah gözleri her zamanki gibi kaçamaktı, öğretmeniyle asla göz göze gelmiyordu.

"Tam olarak neresi bu Pir Dağı, Halid?"

Geniş bir baş hareketiyle yüzünü dağın zirvesine çevirdi. .

"Buradan itibaren zirveye kadar Pir Dağıdır. Güney tarafı Gerger'e bakıyor. Biz şu anda kuzey doğusundayız. Batı cephesi Haydaran mıntıkasıdır, çok daha yüksekte yaylaları var."

"Nereden biliyorsun bütün bunları?.."

"Babamla ava çıkarız. Bir de buralıyız tabiî."

Halid'in mümkün mertebe kendisiyle göz göze gelmemeye çalıştığı gibi, "öğretmenim" dememeye de gayret gösterdiğinin farkında idi. Yine sözlerini hitabsız bitiriyordu. Önceleri, bunu kendisine karşı duyduğu ilk delikanlılık sevgisine vermek istemişti, ama daha sonra bir kabulleniş güçlüğü de hissetmişti. Halid, sanki kendisini bir şekilde reddetmeye çalışıyordu. Bir nevi itiraz, bir nevi isyan ruh hâliydi bu.

Bardaktaki suyu yudum yudum bitirdiğinde kendisini daha iyi hissediyordu. Toparlanması gerektiğini düşünüp ayağa kalktı.

"Çocuklar, beni dinleyiniz. Bir kere izinsiz uzaklaşmak yok; izin aldığınızda da göz temasını koparmak yok. Nerede oldu-

ğunuzu, her ân görebilmeliyim. Şimdi suya, dikene, taşlara dikkat ederek güzel bir mıntıka temizliği yapacağız. Avcılar çevrelerini maalesef kirletmişler. İnsan eliyle buraya gelmiş ne varsa toplayıp yakacağız."

İnsanların nâdiren uğradığı bir yer olmasına rağmen, etrafta poşet ve pet şişeler göze çarpıyordu; bol miktarda da boş fişek vardı. Burada piknik yapan avcıların çevre şuuru taşımadığı açıktı.

Elif, ürkek ve tedirgin gözlerle bakınıyordu. Malaz Suyunun aktığı taraf "Hayırsız" olmalıydı. Bu su aşağılarda Çet'ten gelen su ile buluşuyor olmalı. Tahmin ettiğine göre, çatışma kanyonda yaşanmıştı. İki tepenin arasında görünen karşı yamaçtan dereye doğru gür bir orman iniyordu.

"O orman olmalı!" diye geçirdi.

Daha fazla dalıp gitmesine Mustafa'nın sorusu engel oldu:

"Öğretmenim, ateşi nerede yakacağız?"

"Ne ateşi?"

Mustafa'nın hangi ateşten bahsettiğini bir ân anlayamamıştı. Sonra daldığı hülyâdan uyanmış gibi.

"Tamam!" dedi. "Kuru bir yere yığınız, etrafında yanabilecek bir şey olmasın."

Yarım saat sonra mıntıka temizliği bitmiş görünüyordu. Kızlar, çoktan çalışmayı bırakıp kayanın gölgesine geçmişlerdi. Oğlanlar da son bir defa etrafa bakınıyor gibi, geziniyorlardı.

"Çocuklar, elinize sağlık, iyi oldu. Sanırım acıktınız, değil mi?"

İlk cevâb Osman'dan geldi:

"Hem de nasıl, öğretmenim!"

Her zamanki gibi güleçti, yine Elif Öğretmen'de sarılıp kucaklama hissi meydana getiriyordu.

ELİF
ÖĞRETMEN

HÜSEYİN YILMAZ

“Alnımdaki bu çizgiyi, sen hiçbir zaman görmedin. Hâlbuki o, senden kalma bir iz. Gittiğin günün akşamında aynaya baktığımda, perişan yüzümde gördüğüm ilk şeydi o.

Gidişin, alnımı birdenbire keskin bıçak gibi kesmişti.

O çizgiyi senden kalan tek hatıra olduğu için sevdim. O da bir daha alnımı terk etmedi, senin gibi bırakıp gitmedi. Aksine zaman aktıkça derinleşip yerleşti. Şimdi ince bir çizgiden çok, kırılmış bir dal gibi uzanıyor alnımda.”

“Bu topraklar üzerinde büyük oyunlar oynanıyor, ülke olarak bir uçuruma sürükleniyoruz. Hakikati görenlere daha büyük gayret, daha büyük fedakârlık düşüyor. Sen hakikati görenlerdendin, biliyorum. Ama nasıl oluyor da daha ilk imtihanda, bütün bildiklerini unutup kaybetmeyi tercih ediyorsun?”

Sosyal bir konu etrafında şekillenen bir aşk romanı...

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512174

.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari

Detaylı Bilgi İçin